Bons Reis

i Bon 2024!

Bons Reis

Índex

TEXT	AUTOR/A	PER A...	PARAULES OBLIGATÒRIES
1	Versus_perduts	XusMas	amor, detalls, música, roba, vida
2	Magda Ferré	Versus_perduts	estimar, jugar, bellesa, embolic, solitud
3	Lisalzina	Txell Fort	foc, lluna, ramat, amic, calma
4	Gemma	otneina	pilota, cotxe, sol, bicicleta, pera
5	Elisha	Neferieb	nit, flors, somriure, somni, riu
6	Amèlia	Montserrat de Girona	enyorança, innocència, compartir, records, joia
7	Montserrat de Girona	Maria josep	enamorament, tristesa, solitud, sempre, mai
8	Boira	Magda Ferré	pau, llibertat, estimar, aixopluc, carrer
9	Farners	Lisalzina	dansa, acompanyar, subtil, indefinidament, iceberg
10	XusMas	Leman	calfred, desori, delectar, paciència, somriure
11	Leman	Laura	tramvia, vaga, taxi, pernil, pessebre
12	Eskali55	Gemma	aigua, fil, estoig, cervesa, màgia
13	Laura	Farners	enyor, menuda, carona, "pa amb vi i sucre", xocolata
14	Txell Fort	Eskali55	aturat, informat, pensa, actua, viu
15	Berta	Elisha	lluna, espelma, tarot, llefiscós, clarividència
16	Maria josep	Boira	somriure, sabor, siena, sabata, seda
17	otneina	Berta	sudoku, estany, barri, italià, acudit
18	Neferieb	Amèlia	vers, caos, tristesa, llum, espelma

Bon 2024

Text 1 per a: XusMas

SORPRENENT LA PARELLA

—**Amor**, no sé, però vull fer quelcom diferent durant aquestes festes.

El dia a dia ens mata d'avorriment, sort que els dos intentem que el caliu no es perdi i no ens refredem pensant que ja ho tenim tot guanyat, en la nostra relació.

No em vas guanyar pels grans **detalls**, sinó pels petits, sabent que sempre hi eres.

Recordo les vegades que en arribar a casa cansada, em sorprenies fent-me un bon sopar i servint-me amb la **roba** de cambrer, per després estimar-me, tal com tu saps.

No necessitàvem grans coses per ser feliços.

Era imprescindible, però, sentir aquella **música** que ens envaïa als dos, notant encara les pessigolles a l'estómac que mai ens han marxat.

La **vida** dona moltes voltes, a vegades ens despista del camí, cercant noves sensacions. Som personatges canviants i més quan ens fem més grans. Saps no vull bufar les espelmes, no vull pensar que un dia jo anés complint anys i tu ja no hi fossis al meu costat.

T'estimo amb bogeria.

Vaig deixar la carta sota el coixí i vaig esperar, que pugés ell primer a la nostra cambra.

Em va cridar: —Cuqui, vine!

Ens vam abraçar i estimar com mai.

—Ets la dona dels meus somnis! —Va dir amb aquella veu que em fascinava.

Jo vaig callar i li vaig demostrar que ell era, el meu tot.

Bon 2024

Text 2 per a: Versus_perduts

LA BELLESA D'UN MOIXONET

Avui el cel ens dibuixa una imatge nítida. El seu blau abraça l'horitzó, dona llum a un dia fred i ventós.
Els moixonets busquen l'abric de les matises del jardí dels veïns. Arrecerats del maleït vent de dalt, reposen amb les ales en un **embolic** de plomes per evitar que el fred traspassi el seu delicat vestit. Un d'ells, però s'encara al fred i, atrevit com és, jugueteja amb l'aigua del petit ribell que tenim al terrat. És el més valent i agosarat. És l'únic que avui beurà l'aigua que posa la meva mare perquè els petits pardals puguin beure. Aquest és un dels petits detalls de tota una dona. Sempre es fa **estimar**.

La mare, avui, no es troba gaire bé. Té la panxa revolta i no ha menjat res des d'ahir pel matí. La seva cara, una mica empal·lidida, mostra el seu malestar. Passen les hores i ningú de casa fa acte de presència. Cada cop més dèbil, espera que arribem perquè l'acompanyem al metge. El temps d'espera es transforma en un rierol d'aigües enfangades on tot és **solitud**.
Són gairebé les vuit del vespre. Obro la porta i sento un crit d'auxili ofegat. La mare em demana!
—Carla!! —crida amb un fil de veu esgotada.
—No em trobo bé, filla meua. Fa hores que la panxa em mortifica.
—No pateixis, mare. Ara trucarem el metge i tot s'arreglarà. Justament, el pare ha anat a buscar el Joanet.
Passat un bon grapat de minuts, ressona el timbre de casa. És el metge i una infermera del SEM. Se l'enduen a correcuita cap a l'hospital. No sé què fer. El pare no contesta les trucades. Intento no posar-me nerviosa, però la sensació de feredat m'arriba fins al moll dels ossos.
—Què està passant? —em pregunto, tremolosa.
Les hores a l'hospital són pitjor que un dia sense pa. Mai havia vist tan amoïnat el pare. Després d'una nit d'incerteses i de mal dormir, el matí s'ha despertat bonic i tranquil. La mare ja es troba millor. La gastroenteritis ha estat una mala jugada i l'ha deixat deshidratada. **Jugar** amb la vida és una lliçó de resiliència i avui, més que mai, La Mare ens ha parlat de la fortalesa de la família, de les ganes de viure i de la **bellesa** d'un moixonet bevent aigua del ribell del terrat.

Bon 2024

Text 3 per a: Txell Fort

AMIC, VISIBLE O INVISIBLE?

Estimada amiga:

T'escric en aquestes dates per fer-te arribar els meus millors desitjos per l'any que començarem. Espero que aquest l'acabis el millor possible i que les muses et siguin favorables per al proper.

M'agradarà seguir llegint tot allò que m'escriguis, sobre les celebracions nadalenques o el que tu vulguis.

Jo aquestes festes he baixat a Barcelona tres dies. El dia vint-i-tres, després de les compres, he pensat d'anar al centre a veure l'ambient i la il·luminació, però com que m'han avisat de la gentada que hi havia, m'ha fet molta basarda incorporar-me a la riada de gent comprant, fent-se selfies, i passejant tots junts com en un **ramat** anàrquic, amorf, desorganitzat, impersonal, distret, caòtic, atabalador, irracional, desconsiderat, ignorant, atordidor, inconscient, desatent, marejador, excessiu, irrespectuós, descompassat, impulsiu, sobreabundant i aclaparador. Hagués acabat esgotada i col·lapsada, ja em coneixes. Així és que he optat per fer via cap al Tibidabo, a la carretera de les aigües, que en aquestes dates no està gaire concorreguda. La cabra sempre tira a la muntanya, oi?

El vint-i-quatre m'he capbussat en la tradició, cuinant el caldo i el pollastre farcit. El vint-i-cinc, el dia de Nadal, l'hem celebrat amb la família. És fascinant, amiga meva, això de la família. Tots tan diferents. Formem una tribu ben curiosa. Cada persona un univers singular, però compartint part de l'ADN. Com pot una mateixa essència manifestar-se amb personalitats, gustos, estils, aficions, valors i actituds tant diverses? Suposo que la clau està en mirar aquesta essència, i no les coses que ens distingeixen.

En canvi amb un **amic** és més senzill.
Com deia el petit príncep, tu i jo ens hem *domesticat* mútuament.

Hem creat lligams
per com som,
pel que hem vist en l'altra.

Compartim.
No importa el temps
ni la distància
Compartim.

Paraules
silencis
retalls de vida...

Ara ja he tornat a la meva nova llar, a la muntanya. Només baixar del cotxe l'alenada d'aire net m'omple els pulmons, la **lluna** i les estrelles m'acompanyen en la **calma** d'una nit silenciosa i freda. Somric. Entro a casa i encenc el **foc** a la llar, mentre un batec d'agraïment m'escalfa internament, per tot: pel nadal, la família, la serenor, l'escalfor de la llar, i per l'amistat.

Rep una forta abraçada des d'aquest racó de món.

Bon 2024

Text 4 per a: otneina

SEGUINT EL DESTÍ

Com li agradaven a la Joana les tardes de diumenge com aquella! Les dues a casa, amb la bullidora d'aigua sempre a punt per fer-se una infusió en qualsevol moment. Hores de lectura, ella al sofà petit i la María a la butaca verda. Li agradava mirar-la així, sense que ella s'adonés quan estava tan concentrada llegint, com ara, buscant una recepta de pastís de **pera** i xocolata per fer-li demà a la filla quan la vingui a buscar amb el **cotxe** per anar a l'Ikea. Qui li hagués dit a ella, anys enrere, que al sortir de la presó la seva vida seria plena de serenor, bons moments i molt d'amor? Qui li hagués dit que aquella dona que als matins de **sol** es parava al banc del passeig que ella veia des de la finestra de la cel·la, fos l'amor de la seva vida? Un amor que els hi va arribar tard i de sorpresa, la Joana amb seixanta anys i la Maria ja jubilada, vídua i amb els fills grans. Però el destí ja ho te això, i es van deixar portar sense saber ben bé cap a on, primer les visites, després algun bis a bis prou fogós com per voler-ne més. La Joana es va sorprendre que la Maria, que mai havia tingut relacions amb una dona, s'entregués sense reserves ni dubtes, de la mateixa manera que no s'hi va pensar dues vegades en oferir-li de viure amb ella el mateix dia que sortia de la presó. La va admirar tan bon punt la va conèixer a la Maria, tan decidida, amb les idees molt clares, amb ganes de fer coses i compartir-les, fins i tot li va ensenyar a anar amb **bicicleta** per poder passejar juntes pel passeig marítim i fer un "vermutet" abans de tornar...

La Joana s'aixeca, s'acosta a la butaca de la María, li tanca el llibre de receptes "*La **pilota** a l'olla*" que la té del tot capficada, la besa dolçament i surt cap a la cuina a fer un parell de tes.

Bon 2024

Text 5 per a: Neferieb

ROSELLA

Recollir **flors** era tot el que la Isolda necessitava per espantar el núvol negre que a estones sorgia sobre el seu cap. Li agradaven especialment les roselles. Amb la primera que recollia en cadascuna de les seves sortides s'atrossava els cabells rojos darrere l'orella dreta. A prop del prat de roselles, hi havia un riu força profund. De tard en tard passejava per la seva ribera, observant de forma distreta les granotes que hi vivien. Entre el prat i el riu se sentia a casa: el seu medi era la natura.

Tothom que la coneixia pensava que la Isolda era una mena de fada del bosc pèl-roja un poc excèntrica. Sempre semblava estar embromada, pensativa i un poc distant, i sempre que veia l'oportunitat fugia al prat. També tothom que la coneixia havia vist com darrerament dues llunes minvants havien aparegut sota els seus ulls.

Cada **nit**, des de feia mesos, la Isolda tenia un **somni** recurrent en què se submergia en el **riu** proper al prat. Quan l'aigua li cobria el cap, s'adonava que podia respirar. Poc després, sobrevolava el camp, i quan es feia conscient de les seves ales, queia del cel i en un sobresalt es transformava en una rosella. Llavors perdia la consciència de si mateixa i es despertava.

Encara que el somni l'esfereïa, també hi havia quelcom d'ell que l'atreia d'una forma visceral, fins al punt que es va convertir en una obsessió: es passava les hores dibuixant allò que veia a les profunditats del riu, i allò que veia des dels cels; i arrels. Sobretot dibuixava arrels. La idea d'establir una unió tan genuïna amb la Mare Terra havia arrelat al seu cervell com les roselles s'arrelaven a la terra ferma.

Tal era la fixació, que la Isolda va començar a passejar pel prat sense sabates ni mitjons. Volia sentir la terra humida als peus. Desitjava nodrir-se de la terra, l'aigua i la llum del sol. Volia ser una rosella. *Sabia* que n'era una.

Tres setmanes després de la desaparició de la Isolda, van trobar el seu cos sense vida al prat. Travessant el seu rostre, un rictus de **somriure** trasbalsat. La terra li arribava a la cintura i els seus cabells carmesins ondejaven al vent.

Bon 2024

Text 6 per a: Montserrat de Girona

Benvolguda Montserrat,

Els dies de les festes de Nadal ens porten **records**, **enyorança** i **joia** tot a la vegada. Els records ens porten especialment al passat, quan érem petits, quan celebràvem el Nadal amb els nostres pares i germans, o amb pares i avis, o amb persones molt properes; quan fèiem cagar el tió i cantàvem les cançons tradicionals i ens embolcallava la **innocència** que ens feia creure en el tió i els Reis. El que vivim ara, normalment és una reproducció del que fèiem aleshores, però segurament hem canviat l'escenari i les persones amb qui compartim aquestes festes.

Hi ha persones a qui els agrada molt que torni el Nadal, cap d'any i Reis però, potser cada vegada més, hi ha qui no en vol ni sentir a parlar. Potser van perdre algú molt proper durant aquestes festes, raó per la qual els entristeix que tornin aquests dies. Potser ja no tenen ningú amb qui **compartir** les festes. Aleshores, és comprensible que no les vulguin viure. Potser han percebut que són festes que s'han tornat massa consumistes i, per tant, millor que passin aviat perquè l'esperit del Nadal no és aquest. També hi ha persones que marxen per Nadal. Sovint penso que ho fan per no recordar, per no enyorar, potser per no trobar-se sols o potser perquè mai no han viscut aquestes festes amb joia.

El fet és que conec molta gent a qui agrada el Nadal i celebrar-lo amb alegria. I és un goig que torni l'amic invisible, que es mereix un bon detall. És per això que voldria incloure un poema embolicat amb paper de regal bonic, amb un llaç vistós i un adhesiu de colors que diu 'BONES FESTES':

El poeta Ramon Alabau (Ripoll, 1949), partint del fet que l'única vocal del mot "Nadala" és la a, en compon una sense cap més vocal que aquesta*:

Nadal. Alba blanca.
Sagals amb samarra,
rabadans amb capa,
saltant fan gatzara.

Ja glaça. A la quadra
la flassada calfa,
la palla amanyaga.
Brama la vacada:

bafarada calda.
S'atansa la tarda,
s'abranda a bastança.
La campana canta.

La ratxa tardana
arrasa la plaça.
S'apaga la brasa.
L'almanac s'acaba.

Montserrat, soc el teu amic invisible i et dedico aquest escrit amb tot l'afecte. Espero que hagis gaudit de les festes i Molt Bon Any 2024!

*de Vilaweb

Bon 2024

Text 7 per a: Maria josep

Maria josep,

Durant aquests dies de Nadal m'has acompanyat sense saber-ho. Que bonic i poètic! No tenim el goig de conèixer-nos. L'única cosa que parla de nosaltres és la foto a la web, els escrits que compartim cada setmana i les respostes al grup del Telegram. M'anava venint la teva imatge dels cabells clars davant la cara, sobreposats a unes ulleres fosques, la mirada baixa que no deixa veure el fons dels teus ulls i una boca inexpressiva però que s'hi entreveu que està acostumada al somriure. I les meves preguntes són: Com és la Maria josep? D'on és? A que és dedica?... Un inacabable qüestionari vàlid per tu i per la majoria de companys de VullEscriure.

El que sí compartim és voler passar una estona en **solitud** jugant amb les paraules davant d'un full en blanc. Com molt bé saps això no **sempre** és fàcil, però gràcies a que **mai** ens rendim, al final surten textos dignes de grans escriptors, que ens desperten molts sentiments. Moltes persones d'aquesta família tenen un gran nivell i ens fan aflorar la **tristesa**, l'alegria, el suspens, l'aplaudiment interior, la sorpresa, l'odi o l'**enamorament** dels personatges, la compassió, la complicitat, etc, i amb nomes tres-centes paraules.

Tu t'has incorporat al grup aquest any i jo ho vaig fer la temporada passada. Totes dues som molt primerenques i compartim la il·lusió, l'esforç i les ganes d'escriure i llegir-nos. Per mi va ser una sorpresa descobrir la Teresa i el seu projecte. Desconeixia que hi poguessin haver grups com el nostre, on les lletres combinades sobre un paper, podien ser tan bones confidents. Ella ens esperona constantment, ens anima, ens ajuda a pujar el nostre ego que no és fàcil i aconsegueix uns grans resultats. Sincerament crec que sense ella al capdavant no tindríem el goig de tenir un ventall tan gran de bons escrits. En dono gràcies i en aquest cas sort de les noves tecnologies!

Maria josep, ha sigut un paler "compartir" amb tu aquestes festes i que jo hagi estat el teu "amic invisible". Desitjo que el plaer també hagi sigut per a tu al rebre aquestes senzilles quatre ratlles. El que sí m'agradaria, és compartir algun cafè o un mos i conèixer-te personalment. Et desitjo molt bon any i moltes bones lletres!!!

Bon 2024

Text 8 per a: Magda Ferré

L'ESCUDELLA DE NADAL

La Roser es desperta amb els primers raigs de llum, encara amoïnada pel dinar familiar de Nadal d'ahir, s'abriga i camina lleugera sota un cel rogent. Encisada amb el vol dels estornells sobre les teulades, per uns segons somia i enveja la **llibertat** que els desarrela tan fàcilment. L'**aixopluc** és **carrer** amunt, la Lluïsa sempre fidel, l'empara i li ofereix un xic de **pau**. **Estimar** no implica comprendre i la família mai l'entendrà del tot.

D'ençà de la mort dels seus marits que l'avinença entre elles és gran, comparteixen dols i plors, se'n penedeixen plegades del que no van gosar dir i alhora maleeixen el temps malbaratat. Molts dies la solitud del primer cafè amb llet fa que l'enyor sigui insuportable, llavors es busquen. No sempre calen paraules, el silenci ho acaba omplint tot, a vegades fins i tot embasta l'esvoranc que les engoleix pessic a pessic. La Roser s'escalfa les mans amb la tassa calenta, acota la mirada i li explica el dissortat dinar. La Lluïsa l'escolta i quan ja no queda res a dir, posa sobre la taula un paper i una ploma.

—No et quedis dins tanta tristesa, el dolor retingut surt quan menys t'ho esperes jugant males passades. Tu en saps de paraules, reconeix-lo, descriu-lo, dona forma i veu al desconsol, i aboca'l sobre el paper. No t'aturis fins que no quedi cap mot amarg per afegir i l'angoixa s'hagi esmorteït.

La Roser escriu amb recança, té por de sentir-se encara més buida sense la pena que l'acompanya: *"L'escudella de Nadal va incorporar, com uns ingredients més, tots els malsons arreplegats durant l'any. Els galets atemorits, tan bon punt sortien de la sopera, s'esborronaven i s'endurien. La pilota, enyorada del caliu del fons de l'olla, s'enfosquia deslluint el plat i les patates amoïnades per tanta basarda bullint plegada, es van coure en pocs minuts i sortien reblanides entre un pollastre esfilagarsat i la resta de carn d'olla. Ningú a taula ho va notar, però jo vaig sentir com l'ambient s'enraria, les converses banals que acostumen a engalanar els àpats de Nadal es van fer crucials i bel·ligerants. La sobretaula, on després d'un dinar copiós tothom queda desmanegat, va esdevenir fins i tot tediosa, ni la cridòria dels menuts, espitosos després de tants duros de xocolata, va reeixir la tarda i amb mil excuses tots se'n van anar gairebé ben dinat. Jo..."*

Bon 2024

Text 9 per a: Lisalzina

LA DANSA

A la Júlia sempre hi havia agradat la **dansa**. Aquesta predisposició natural va ser animada per la seva família que, des de ben petita, la van **acompanyar** en aquest món fet de sacrificis. Ja des de ben menuda i, mentre xuclava amb delit un biberó amb llet i cereals, sa mare procurava que no es perdés ni un segon de les llargues emissions de dansa clàssica que emetia la televisió. Les melodies del Trencanous o el Llac dels cignes es van convertir en les seves cançons de bressol. Quan va començar a fer les primeres i ordenades passes, la van inscriure a la millor acadèmia de ballet. Va ser la seva àvia Mercedes qui li va fer el primer vestit; un delicat i **subtil** vestit de color de rosa amb dos farbalans a les faldilles i dos, molt més petits i volats, a les mànigues, que s'elevaven com ales de papallona. I fou així com va créixer la Júlia; completament fascinada per aquest món fet de passos, salts i posicions executats segons un ordre i un ritme determinat. Com les danses dels ocells.

Però no hi ha res que duri **indefinidament**. Un dia, que era com qualsevol altre dia, la Júlia va caure i es va fer mal. Molt de mal. Tres intervencions i una llarga recuperació la van obligar a deixar aquell món format per passos designats amb uns noms sonors i bonics. S'havien acabat aquelles figures meravelloses capritxosament enllaçades que impressionaven els espectadors i els feien aixecar de les seves confortables butaques. La noia, que es trobava al cim de la seva carrera, mai més no tornaria a dansar. Ara, asseguda al menjador de casa seva s'entreté a contemplar un reportatge sobre el despreniment d'un **iceberg** gegant anomenat A68. Era el juliol de 2017 quan un gran bloc de gel es va despendre de l'estació Larsen-C, la quarta plataforma de gel antàrtica més gran. En veure-la lliscar sobre l'aigua, amb aquella lleugeresa, bellesa i elegància tan naturals, no va poder reprimir dues llàgrimes que, dansant i perfectament coreografiades, se li van escórrer galtes avall. Després, el seu cor es va posar a sobrevolar aquell món de blancs i blaus. Finalment, es va aturar com ho faria un ocell i, extasiant-se davant de tanta meravella, va moure la cama inútil i endormiscada i va sospirar.

Bon 2024

Text 10 per a: Leman

Benvolgut Leman *219*

Em trobo asseguda, davant l'ordinador, pensant què puc escriure i un **calfred** em recorre el cos. Aquests dies, la calor i el fred, semblen jugar a fet i amagar amb mi doncs, als dies de Nadal, ja no són el que eren. No m'agrada gens el **desori** que es forma als carrers. Gent amunt i avall, dinars d'empresa, trobades d'amics, cercar regals... però... continuo gaudint de les festes i adorno la casa, tot i que ja no és el mateix. Falta gent.

Trobo a faltar al pare, a la iaia, al tiet... Em fan **delectar** els seus records. Penso en ells i en quan encara hi eren aquí, però no em desanimo i faig fora la tristor. Respiro. M'empleno de **paciència** i em vesteixo amb un **somriure**, inicialment forçat, però que he après a convertir en sincer. He entès com es pot conviure amb les seues mancances i, n'estic segura que, en gran manera, és perquè ells segueixen amb mi, en els meus records, en els pensaments.

Aquests dies, els relats i els companys del Vull Escriure són un dels meus moments de relaxació i només puc donar gràcies, a tu, a vosaltres i a tots els que formen part d'aquesta família de les lletres. Sense tu, sense ells, els dies i les setmanes serien més llargues.

Una abraçada,

Bon 2024

Text 11 per a: Laura

En Floyd no era dels que qüestionaven les ordres rebudes i va encaixar que el seu Cap li escapcés novament uns dies de Nadal al costat de la seva família. Ja estava avesat que no li donés cap explicació, només manava: *Porta aquest paquet a la catedral de Cagliari. Allà algú es posarà en contacte amb tu.* Després de guardar el paquetet que li havien confiat, va enviar un missatge a la Sarah, tan breu com de costum:

—No m'espereu a sopar.

Per culpa dels encàrrecs que li imposaven, la seva dona havia hagut de remar sovint tota sola i això no li ho podria pagar ni en tres vides més. Capficat en el seu plany, va estar a punt d'enfilar-se en un **tramvia**; afortunadament es va adonar de l'error: no podia arriscar la missió en un trajecte envoltat de tants desconeguts! Aleshores va aturar un **taxi**:

—A l'aeroport, de pressa!

Tot d'una el vehicle va frenar.

—Què hi ha ara? Per què para? —va exigir-li de males maneres al conductor.

—Els treballadors d'una fàbrica, que estan en **vaga**, han tallat l'autopista; però no pateixi, que els mossos ja els estan desallotjant. Aviat circularem de nou.

Era evident que el taxista desconeixia les possibles conseqüències que comportaria un retard en el lliurament. Amb neguit, va comprovar que el paquetet seguia a la bossa.

—No puc perdre el vol! Faci mans i mànigues, que jo li ho recompensaré amb escreix!

El paquistanès va captar el missatge al vol i gairebé va aconseguir que l'automòbil s'enlairés. En trepitjar la terminal, en Floyd va celebrar que li sobrava temps de fer-se amb un entrepà de **pernil**; no havia de facturar.

Durant el vol va aconseguir a mitges que el seu sistema nerviós descansés una estona, sempre amatent a qualsevol fet inesperat.

Coneixia la ciutat, així que es va encaminar cap a la Piazza Palazzo, amb tots els sentits en alerta màxima. Amb força precaució va entrar en l'edifici i es va asseure en un banc de la nau dreta. Sempre havia portat malament haver d'esperar. Un escolanet es va materialitzar al seu costat i li va demanar:

—*Col·loca la figureta en el **pessebre**!*

En obrir la capseta, en va extreure un caganer! Confús, es va apropar al lloc indicat...

—Bon Nadal, papa!

L'agent secret havia estat sorprès pel seu propi fill i per la seva dona.

Bon 2024

Text 12 per a: Gemma

Estimada Gemma:

Sé poques coses de vos, sols que compartim el gust per les lletres, que guardem curosament dins un **estoig**, que algunes vegades, ens agrada treure-les a passejar pels borals del riu, que enguany sols flueix com un **fil** prim; com aquell que la mare feia servir, per fer les randes més fines.

Avui mentre prenia una **cervesa**, contemplava com s'esmicolava l'any, a mesura que la lluna, allà en l'horitzó es feia cada nit més gran, i s'emmirallava en l'**aigua** de la Mediterrània. Entre pensaments que van i venen, m'ha semblat cosa de **màgia**, que el dia en que tu rebràs la meva carta, la lluna s'haurà fet fonedissa, per començar a renéixer altre cop. Tal vegada, per tornar a néixer és forçós morir, però com que aquest fet no el sabem, vivim amb l'alegria de saber que avui hi som, i per sort estem en un lloc de Pau, en aquest món assolat per tanta guerra.

Ja he fet servir els teus mots, però a mi m'agrada afegir-hi cullerada, ja no seria jo si no ho fes. En aquesta nit màgica, la que tanca en cicle de Nadal, el meu cor a volat fins a casa teva, per fer-te sentir en el meu escalf, per recordar-te que un dia també vam ser nena i que plena d'il·lusió deixàvem menjar i aigua, molta aigua, per a tres camells que venien de l'Orient, assedegats del llarg camí; i amb sorpresa he observat que el cel s'obria i derramava aigua sobre la nostra estimada terra, el més bonic regal de Reis que podia demanar.

Els meus millors desitjos per un any ple de lletres filades amb amor.

"L'amiga invisible"

Bon 2024

Text 13 per a: Farners

Deia la Mercè: "Ara que estic arribant a l'última estació és quan més sento **enyor** de quan era **menuda**, amb la meva **carona** de pàmfila o de tendresa." "Santa innocència" com li deia la mare.

Ella recordava que, quan era xiqueta, jugaven tota la quitxalla del veïnat junta. Jugaven a fer rodar les rodes amb un pal i després sortia la Padrina enfadada perquè no volia que les toquessin de dins el garatge. El cap de poc ja li havia passat l'enrabiada i convidava a berenar a tota la tropa, que sovint era "**pa amb vi i sucre**". S'ho menjaven de gust.

Avui en dia, donar vi a la canalla!, més d'un ja posaria el crit al cel. A vegades explicava que també per berenar els donava pa amb oli i **xocolata** o també pa amb mel, que el seu pare en tenia a dojo amb tants ruscos d'abelles.

Sempre em deia la Mercè que li agradava la xocolata de ca l'Arumí, que hi havia uns "negritos" a la portada, que abans totes les rajoles de xocolata portaven cromos, que podien fer la col·lecció o no. Eren altres temps, que ara sentia un fort enyor. Potser trobava a faltar l'estima, les moixaines, la companyia i el bon rotllo de la tropa, cosa que ja no tenia. Ella estava sola amb els seus records.

Bon 2024

Text 14 per a: Eskali55

TARDA DE REIS

Fa mesos que la meva vida és com una muntanya russa. Uns dies estic de pujada, tinc molta energia i em motivo amb qualsevol cosa: devoro llibres, faig exercici físic, el meu cervell està súper actiu i tinc mil projectes que em fan sentir **viu**.

Ara mateix però porto un parell de mesos en els que estic **aturat**. M'oblido de les coses amb una facilitat que comença a ser tant preocupant que ho he comentat amb els meus amics i familiars. Evidentment aquests m'han dit que estigui tranquil, que segurament estic passant per un moment d'estrès i que tinc massa coses al cap. Voldria fer-los cas però físicament tampoc em trobo bé i aquesta tarda de Reis m'he dit: Xavier, **pensa**, **actua** i **informat**. Així que mentre les adolescents de la casa estan enfeinades fent els deures que han de presentar a la tornada de les vacances cosa que ens ha deixat sense la pel·lícula que volíem mirar en família he decidit endinsar-me en l'univers de Google.

La primera paraula que teclejo és *Alzheimer* però mentre vaig llegint els símptomes respiro alleujat perquè per sort no es corresponen amb el que em passa.

Però alguna cosa he de tenir perquè vaig a mig gas, em trobo cansat i fa dies que no em trec el mal de cap ni amb ibuprofè. Segueixo la cerca i aquest cop teclejo *fatiga*. Estic una bona estona revisant les diferents entrades i ara sí que em sento més identificat.

Finalment crec trobar una de les possibles causes del meu cansament quan llegeixo que l'anèmia produeix debilitat, mal de cap i mareig.

En les darreres analítiques em va sortir una anèmia de cavall que estic tractant amb suplements de ferro, vitamines i una millora de l'alimentació. Em quedo més tranquil, dilluns demanaré hora al metge per confirmar que tot estigui correcte.

Ara que tots hem fet els deures ja podem triar la pel·lícula del vespre.

Bon 2024

Text 15 per a: Elisha

EL RITUAL *per a la Elisha*

Ho tenia tot a punt per al ritual. Havia esperat per aquell moment, aquelles coses només es podien fer amb la **lluna** al punt just.
Per assegurar-se, abans va estendre, a la llum de l'**espelma**, les cartes del **tarot**. Van retornar-li el que ja sabia. Era el moment.
Va posar els ingredients dins el sarró i embolicada en una capa gruixuda va sortir a la nit, encaminant-se al bosc.
Va sentir un calfred profund al cos quan el fred es va esquitllar dins, va amagar-se més sota la capa per tal de retenir la calor.
Nerviosa, va palpar dins del sarró assegurant-se que tenia tot el que calia: Essència de roser, verí d'ornitorrinc, fulles d'eucaliptus, i el més important, la sang d'unicorn, que li va deixar un rastre **llefiscós** als dits de la mà al tocar-la.
Ja a la clariana, el seu lloc preferit per a aquella classe de rituals, un udol va trencar la fosca i ella es va sentir més alleugerida. Els llops li donaven la benvinguda i la protegirien mentre es desconnectés del món terrenal.
Va dibuixar les línies del pentagrama al terra, i va repartir els elements que havia dut per a la poció. Una guaitada al cel li va confirmar que la lluna aviat estaria al punt exacte per començar.
Amb cura va barrejar els ingredients en un bol, que va abraçar amb les mans. Es va treure la capa i el fred la va cobrir. Va asseure's al bell mig de la clariana i va deixar que la llum de la lluna li acaronés el rostre.
Amb un xiuxiueig va deixar anar les paraules màgiques que farien que el tel entre els dos mons s'aixequés.
Un calfred li va queixalar l'esquena, arribava el moment esperat. Va obrir els ulls. Ja no era a la clariana, sinó a la seva petita sala de fusta enmig de l'univers. L'havia recreat per a ella.
Va somriure en veure-la.
Les unia una gran amistat des que es van conèixer al curs de **clarividència**. Pertànyer al món dels morts i els vius respectivament feia difícil trobar-se. Però quan ho aconseguien tenien un munt d'històries per explicar-se.
Van aixecar les tasses de te i van brindar.
Que bonica és l'amistat!

Bon 2024

Text 16 per a: Boira

Es va llevar de bon matí ben contenta i va esmorzar un cafè amb un **sabor** deliciós, marca Coffeland, i va obrir molt ansiosament la capseta: un mocador de seda color taronja **siena**! Quina alegria! Era el que ella volia. En Muffy va obrir la porta amb les potes i va deixar caure de la seva boca una **sabata** que tenia mig estrangulada. No sé d'on has robat això Muffy, però no és nostre, i si és de la veïna ja la sentirem! Un **somriure** innocent i una mirada de jo no he fet res van inundar la sala, i el gos es va estirar a terra, al costat de la llar de foc. A l'altre cantó de la finestra nevava, i en Michy, assegut a sobre la repisa, s'ho mirava. De sobte, els tres es van espantar: un senyor vestit de Santa, els mirava tot esclafant el seu nas contra el vidre. Va treure un parell de paquets embolicats amb paper daurat i un llacet vermell molt mono, i els va mostrar. Un deia per Muffy i l'altre per Michy. El Santa Klaus marxà i en Muffy va sortir a recollir-ho I ho va entrar al menjador. En Michy, amb les seves ungles va esgarr-obrir els paquets, I van aparèixer dos regalets molt divertits: un diari I una manta. La manta tenia un gos dibuixat i el dietari un gat. Qui era aquell senyor, si en Santa no existia? Qui havia encomanat aquells regals? I què havia de fer un gat amb un diari? És què sabia escriure el Michy? Ella va obrir el diari per xafardejar. El gatet va esgarrapar una plana i a mesura que ho feia s'escrivia el seu nom. Era un diari que funcionava per esgarrapades. El Muffy es va posar sobre la manta i al moment va quedar adormit: era una manta "somniDeep".

Semblaven regals màgics. Seria de veritat que aquell senyor era Santa Klaus? Ella es va posar el mocador de **seda** color siena, I es va mirar al mirall: era la noia més guapa de tot.

Bon 2024

Text 17 per a: Berta

—Hola Amor, ja a punt d'anar a dormir? Com ha anat el teu dia?
—....
—Sí, ja hem plegat per avui. Estan sent dies profitosos. Estic aprenent un grapat de coses, llàstima que sigui tan lluny de casa.
—...
—Sí, ja t'he comprat el diari que em vas demanar.
—...
—No, no he fet el **sudoku**. Però t'he de dir que l'**acudit** m'ha fet riure molt.
—...
—Sí, he vist alguna cosa de Nova York. Molta gent i molta pressa. Enyoro una mica el caliu del nostre **barri**, la plaça, el cafè de la tarda amb tu...
—...
—Ja ho saps que sí. T'estimo molt i et trobo a faltar. I al nen també. Amb aquesta diferència horària no puc parlar amb ell.
—...
—Sí, he vist les fotos que m'has enviat. Esteu molt guapos tots dos. Així que demà el Jan va a Banyoles amb l'escola? A veure si li agrada l'**estany**. Jo ja li vaig parlar de quan hi vaig anar per primer cop, de com em va impressionar.
—...
—Amor, aquí són quarts de set de la tarda, però tu ja hauries de dormir, que per a tu són quarts d'una i demà matines.
—...
—Ja ho saps que sí. Sou el meu darrer pensament al anar a dormir i el primer quan em llevo.
—...
—Bona nit Amor. Jo també us estimo molt. Fins demà.

L'Ernest penja nerviós el telèfon. La seva estada a Nova York està fent que tremolin els fonaments de la seva vida. S'hi està per feina, però li passen coses dins seu que no se sap explicar. Ha decidit, però, viure el moment i no analitzar. Ja veurà com es troba quan arribi de nou a Barcelona.
Una dutxa ràpida. La colònia dels diumenges, per sort portava una mostra a la maleta. Camisa blanca de cotó i texans. Americana blau marí. Ja no recordava que era sentir aquesta il·lusió d'estar maco per algú.
Al hall ja l'espera en Xavier. Han quedat per anar a sopar a un bon restaurant **italià**. I després...

Bon 2024

Text 18 per a: Amèlia

FER BUGADA

La Lena deixa el feixuc gibrell amb la roba bruta sobre la llosa inclinada del safareig. Encara esbufegant, s'eixuga la suor del front amb el revers de la mà, mentre mira de reüll la senyora Maria, que està acabant d'esbaldir l'últim llençol al compartiment petit del rentador.
Insegura, amb el cap baix, la noieta murmura: "Bon dia tingui".
La donassa bufa i li torna la salutació entre dents.
Amb **tristesa**, constata una altra vegada que no pot barrejar-se amb la gent del poble. Com l'aigua neta i l'aigua bruta d'aquells dos compartiments on les dones van a fer la bugada. Com troba a faltar l'àvia!
La Lena fa cassoleta amb les mans, per mullar la llosa sobre la que rentarà la roba. Primer les peces més clares, després les més fosques. Aviat les tenyirà de negre, vol portar dol. Es concentra en tots els gestos que fa per evitar que les llàgrimes li traeixin l'orgull. Frega la brusa amb un dels talls de sabó que fa pocs mesos havien fet amb l'àvia al calder. S'hi abraona amb desfici quan recorda que totes aquestes donotes que li giren la cara pel carrer prou que vénen a ca seva a buscar sabó, una **espelma** de cera d'abella, l'ungüent d'àrnica i calèndula per als cops... Això sí, d'amagat, en aquella hora macilenta que la **llum** del Sol s'abalteix i el silenci acapara el món.
Agafa una altra peça i una altra del cossi que reposa sobre la dreta i, després de fregar-les amb fúria, les va acumulant a la seva esquerra. Com les cabòries, les llença d'una en una a l'aigua, per fer-los una primera esbandida. I aleshores s'adona que la senyora Maria ha marxat sense acomiadar-se. Maleducada, ja vindràs a buscam quan lo teu home s'espenyi muntanya avall amb *lo* ramat! Escup cap a un costat per no mastegar un altre **vers** enverinat.
La Lena agafa el fardell de roba i el trasllada al compartiment petit del safareig. Primer hi endinsa les mans per sentir el fred de l'aigua clara entre els dits i temperar el dolor punyent que li fibla l'esperit. Després hi aboca la faldilla de flors. Diluir el **caos**, conjurar l'enyor.

Desitjo que t'agradi, Amèlia.
Fet amb un bocinet del meu cor per a tu.

Bons Reis

i Bon 2024!